

NOTAT

Finanstilsynet

Oktober 2024

J.nr.

/KLAS

God praksis for kreditinstitutters styring af datakvalitet

I 2023 og 2024 har Finanstilsynet gennemført inspektioner af styringen af datakvalitet i de største danske kreditinstitutter. Inspektionerne er afsluttet med rapportering til det enkelte institut og offentliggørelse af Finanstilsynets redegørelser.

De undersøgte institutter bruger betydelige ressourcer på at indarbejde omfattende forretningsgange og metoder på området. Tiltagene afspejler naturligvis størrelsen og kompleksiteten i deres forretning. På baggrund af inspektionerne og det løbende tilsyn med institutterne beskrives i dette notat observationer og erfaringer, som har generel relevans for alle kreditinstitutter, og som de med fordel kan tage i betragtning, når de tilrettelægger deres styring af datakvalitet.

Dette notat omhandler styring af kvaliteten af data på alle risikoområder, herunder på IRB-området (interne modeller til opgørelse af risikoen på udlån mv.), hvor Finanstilsynet kommunikerede sine forventninger i 2019.

Notatet retter sig dermed både til IRB-institutter og til andre institutter, som alle skal efterleve de relevante krav i [ledelsesbekendtgørelsen for pengeinstitutter m.fl.](#)¹ under passende hensyn til proportionalitet. Kravene gælder for institutterne, uanset om de har outsourcet udvikling og drift af deres IT-infrastruktur og dataarkitektur til fælles datacentraler.

Ledelsesbekendtgørelsen indeholder krav om styring af datakvalitet, som notatet også henviser til:

¹ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (Bekendtgørelse nr. 1103 af 30. juni 2022)

§ 8, stk. 11: Direktionen skal mindst én gang om året vurdere kvaliteten af data, som er væsentlige for virksomhedens styring, samt iværksætte nødvendige tiltag, hvis direktionen finder kvaliteten utilstrækkelig.

§ 19: Direktionen skal sikre, at der foretages kontrol af alle væsentlige risikobehæftede opgaver, herunder af

5) indsamling og behandling af data, som virksomheden anvender som grundlag for at vurdere risici og træffe forretningsmæssige beslutninger,

Bilag 7, nr. 9: Den risikoansvarlige skal vurdere, om der er indført de fornødne foranstaltninger til sikring af kvaliteten af data, som anvendes i styringen af risici.

Kravene er meget overordnede, og dette notat har til formål inspirere det enkelte institut til at indarbejde de processer og metoder, som passer bedst til instituttet. Finanstilsynet vil fortsætte sin hidtidige praksis med at vurdere institutternes datakvalitetsstyring efter behov i forbindelse med de sædvanlige tilsynsaktiviteter.

Det er afgørende for effektiviteten af kreditinstitutternes risikostyring, at de har et pålideligt og tilgængeligt datagrundlag at basere deres beslutninger på. Langt de fleste beslutninger på strategisk, taktisk og operationelt niveau træffes i et eller andet omfang på grundlag af data, som indgår i analyser og rapporter. Desuden er betydningen af data, og dermed betydningen af kvaliteten af dem, stigende i takt med øget brug af modeller, robotter, maskinlærings-teknikker og kunstig intelligens.

Fejlbehæftede og mangelfulde data kan også føre til fejl i instituttets processer. Dette notat om styring af datakvalitet kan derfor med fordel ses i sammenhæng med Finanstilsynets notat fra november 2022 om kreditinstitutters styring af operationel risiko baseret på inspektioner i de største institutter: [Inspektioner af styring af operationel risiko i kreditinstitutter](#) (link).

1. Eksempler på utilstrækkelig styring af datakvalitet

Som nævnt er kvaliteten af data i stigende omfang afgørende for institutternes risikostyring. Når Finanstilsynet jævnligt konstaterer fejl og mangler eller forsinkelser i institutternes løbende dataindberetninger og i dataleverancer i forbindelse med f.eks. inspektioner og stresstests, giver det anledning til

begrundet tvivl om kvaliteten af de data, som institutterne lægger til grund for deres risikostyring.

Mange institutter har f.eks. vanskeligt ved at oplyse helt centrale kreditnøgletal for deres udlån til private. Nøgletal som rådighedsbeløb, gældsfaktor, formue og ejendommens belåningsgrad på bevillingstidspunktet er typisk ikke lagret som strukturerede data, der kan findes frem og bruges til analyseformål eller indgå i dataleverancer. Det samme gælder for de oplysninger, som indgår i beregningen af nøgletallene. Det betyder, at de ikke kan genberegnes løbende, når der sker ændringer.

Derfor bliver institutterne ofte først opmærksomme på en negativ udvikling i en kundes økonomi, når kunden ikke længere kan overholde sine forpligtelser eller beder om yderligere finansiering. Det forhindrer institutterne i at gribe tidligt ind med rådgivning om tilpasning af kundens økonomi og korrekt risikoklassifikation af kunden. Institutterne har med de manglende data heller ikke et passende overblik over status for og udviklingen i den samlede portefølje af udlån til privatkunder.

Finanstilsynet konstaterer på sine kreditinspektioner også ofte, at institutternes registrering af kredithændelser og brug af kreditlempelser er ufuldstændig. Det kan medføre forsinkelser i opfølgningen på svage kunder, mangler i opgørelsen af nedskrivningsbehov og usikkerhed i vurdering af risikoen på udlånsporteføljen.

For IRB-institutter konstaterer Finanstilsynet ofte fejl i de data, som institutterne lægger til grund ved ansøgninger om ændringer til IRB-modellerne, og i andre IRB-relevante indberetninger fra institutterne. Desuden tager det ofte lang tid for IRB-institutterne at levere data og beregninger, især hvis der er tale om data, de ikke bruger i den daglige drift af modellerne. Grundstenen i IRB-modeller er interne data, og kvaliteten og tilgængeligheden af data er afgørende for et velfungerende IRB-setup. Derfor er det essentielt, at IRB-institutter har velfungerende og fuldstændige metoder til styring af datakvalitet.

Der er også eksempler på, at institutter ikke opgør likviditetsnøgletal rettidigt og korrekt på grund af udfordringer med de underliggende data. Det har konsekvenser for institutternes evne til at opdage begyndende likviditetsmangel og iværksætte de nødvendige tiltag hurtigt nok.

Fejlbehæftet gældsinddrivelse over for privatkunder er et andet eksempel på konsekvenser ved dårlig datakvalitet. Et antal institutter havde ikke korrekte og opdaterede data om deres tilgodehavender, herunder dækkende data om restancer, rentetilskrivning og forældelse. Det har for nogle institutter medført betydelige omkostninger i form af ressourcer til oprydningssarbejde og

tilbagebetalinger, som strækker sig over flere år, og har påvirket deres omdømme negativt.

Mange institutter bruger betydelige ressourcer på at rette op på mangler i data, som er nødvendige for at efterleve kravene til kundekendskab i reglerne om hvidvask- og terrorfinansieringsbekæmpelse. Utilstrækkelige data om f.eks. kundeforhold og transaktionsmønstre medfører risiko for manglende indgriben, for sene reaktioner og utilstrækkelige indsatser i bekæmpelsen af hvidvask, terrorfinansiering og anden finansiel kriminalitet.

Risici som udspringer af miljø- og klimamæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-forhold) spiller en stigende rolle for institutternes risikostyring. Derfor er det vigtigt for institutterne, at de får etableret robuste procedurer for opsamling og kvalitetssikring af relevante data, så de får et pålideligt grundlag for at inddrage ESG-forhold i kreditbevillinger og andre risikobeslutninger.

2. Ad hoc-kontroller

Det er Finanstilsynets erfaring, at institutterne traditionelt kontrollerer og tilpasser data i forbindelse med løsning af konkrete opgaver, hvor data indgår. Det kan f.eks. være regelmæssige kontroller i forbindelse med regnskabsaflægning, eller det kan være enkeltstående kontroller i forbindelse med andre rapporteringsopgaver, analyseopgaver eller udvikling af modeller. Det giver ofte kontrollerne karakter af ad hoc-kontroller, som ikke forhindrer, at konstaterede fejl og mangler kan genopstå på et senere tidspunkt. Desuden har de rettelser og tilpasninger, som kontrollerne giver anledning til, ofte ikke effekt for andre opgaver, hvori de samme data indgår.

Det har også den konsekvens, at institutterne ikke har systematiske og ensartede metoder til måling og sikring af datakvaliteten. Uden systematik og ensartethed er det vanskeligt for institutterne at aggregere resultaterne af de forskellige kontroller til et samlet overblik over kvaliteten af data, som er væsentlige for styringen af deres virksomhed. Dermed kan de ikke levere et grundlag, som med rimelighed sætter ledelsen i stand til at vurdere kvaliteten af data og iværksætte de nødvendige tiltag, jf. § 8, stk. 11, i ledelsesbekendtgørelsen. Tilgangen er også omkostningstung, da enhver analyse- og rapporteringsopgave, modeludvikling og andre opgaver, hvori data indgår, kræver en betydelig indsats til fremskaffelse, kontrol, rettelse og tilpasning af data.

3. God praksis i de største institutter

På grund af problemerne beskrevet ovenfor har de største institutter igennem flere år arbejdet henimod en systematisk og ensartet fremgangsmåde til at sikre, at datakvaliteten lever op til de standarder, som er givet af de opgaver, hvor data indgår i løsningen. Arbejdet har typisk været fokuseret på IRB-

området, som omfatter egenudviklede modeller til vurdering af kreditrisiko. Men disse institutter har en målsætning om, at de udviklede politikker, forretningsgange og metoder skal indarbejdes for alle data, som er væsentlige for risikostyringen.

Ved de gennemførte inspektioner har Finanstilsynet konstateret, at der er et stort sammenfald i de metoder og begreber, som institutterne bruger. Det viser, at de har en ensartet opfattelse af god praksis på området. Institutterne bruger bl.a. principperne i [BCBS 239](#)² som retningslinjer for indretningen af deres styring af datakvalitet. BCBS 239 indeholder et sæt af principper for styring af risikodata og effektiv aggregering og rapportering af dem i systemisk vigtige institutter. Principperne er overordnede, og institutter, som ikke er systemisk vigtige, kan med fordel også lade sig vejlede af dem.

Finanstilsynet er enig i, at systematiske og ensartede metoder til måling og sikring af datakvalitet er en forudsætning for, at direktionen kan vurdere kvaliteten af data og iværksætte de nødvendige tiltag, jf. § 8, stk. 11, i ledelsesbekendtgørelsen. Den konkrete udformning af politikker og forretningsgange og valg af metoder skal naturligvis tilpasses det enkelte institut under hensyntagen til dets størrelse og kompleksitet. For mindre og mellemstore institutter medfører enkle forretningsmodeller og mindre avanceret brug af data i form af modeller, robotter, maskinlæringsteknikker og løsninger baseret på kunstig intelligens typisk, at omfanget af data, som er væsentlige for virksomhedens styring, er mindre. Desuden vil mindre og mellemstore institutter ofte kunne sikre tilstrækkelig styring af datakvalitet ved brug af mindre avancerede og manuelle løsninger.

Uanset hensynet til størrelse og kompleksitet er systematisk og ensartet styring af datakvalitet også en nødvendighed for mindre og mellemstore institutter. Den teknologiske udvikling vil formentligt også øge dataanvendelsen og dermed behovet for styring af datakvalitet. På baggrund af inspektionerne i de største institutter beskriver de følgende afsnit de væsentligste elementer i forretningsgange og metoder, som bør indgå i styringen. Elementernes betegnelse er fremhævet med fed skrift.

² Principles for effective risk data aggregation and risk reporting, 2013, Bank for International Settlements

De væsentlige elementer i god styring af datakvalitet, som er beskrevet i notatet, kan inddeles i følgende hovedområder:

- klare beskrivelser af roller og ansvar på alle niveauer fra direktionen til ejere af de enkelte dataelementer, herunder for risikostyringsfunktionen og intern revision
- identifikation og beskrivelse af kritiske dataelementer
- fastlæggelse af kvalitetskrav for kritiske dataelementer og etablering af kontroller fra registrering af data til autoritativ kilde
- klare retningslinjer for løbende overvågning af datakvaliteten og opfølgning, når kvaliteten er utilstrækkelig.

Selvom løsningerne tilpasses behovet i det enkelte institut, vil det for de fleste indebære en væsentligt anderledes måde end hidtil at opfatte og arbejde med data på, og opgaven vil ofte være betydelig med de ledelses-, kommunikations- og oplæringsmæssige og andre indsatser, som det indebærer.

Effektiv styring af datakvalitet forudsætter også, at institutterne har en IT-infrastruktur og dataarkitektur, som gør det teknisk muligt at opsamle, behandle, kvalitetssikre, lagre, aggregere og gøre data tilgængelige for brugerne. Dette notat omhandler ikke de teknologiske forudsætninger for styring af datakvalitet. Dog skal det bemærkes, at mange institutter har outsourcet udvikling og drift af deres IT-infrastruktur og dataarkitektur mv. til fælles datacentraler. De pågældende institutter må stille krav til datacentralerne om, at centralerne leverer de løsninger, som er nødvendige for, at institutterne kan styre deres datakvalitet. Styringen af datakvalitet, herunder de kontroller, som er nødvendige for at sikre kvaliteten, er altid i sidste ende institutternes eget ansvar.

3.1. Roller og ansvar

Systematisk styring af datakvalitet forudsætter, at institutterne har klare retningslinjer for roller og ansvar. Retningslinjerne i de største institutter tager udgangspunkt i det laveste niveau for systematisering af data, som er **dataelementer**. Et dataelement skal typisk forstås som det navn, som en kolonne i et datasæt typisk er tildelt for at angive typen af data, som kolonnen indeholder. Et dataelement kan f.eks. være kundenummer, saldo, valutakurs eller forfaldsdato.

For hvert dataelement bør institutterne udpege en **dataejer**, som har ansvaret for at tilvejebringe og kvalitetssikre de pågældende data og gøre dem

tilgængelige. I de største institutter udpeges dataejere i de dele af organisationen, som har en naturlig indsigt og interesse i, hvor og hvordan data registreres eller indsamles, behandles og lagres. Dataejer bør have de nødvendige tekniske og forretningsmæssige kompetencer og tilstrækkelig organisatorisk gennemslagskraft til at varetage opgaven i forhold til både forretningsmæssige interessenter og interessenter inden for IT- og datainfrastruktur.

Brugen af et dataelement afgør væsentligheden af elementet og kravene til datakvaliteten. Derfor bør dataejer kende de vigtigste **databrugere** for hvert dataelement.

De største institutter inddeler alle dataelementer i et antal fastlagte **dataområder (datadomæner)**, hvor hvert område omfatter dataelementer, som vedrører det samme emne. Dataområder kan f.eks. være kunder og modparter, produkter, betalinger, handler, markedsdata, sikkerheder, risiko og regnskab. Hvert dataområde får udpeget en leder (**domæneejer**), som har ansvaret for området. Domæneejerne har tilstrækkelige beføjelser til at udpege dataejere inden for dataområdet og sikre, at dataejerne har de nødvendige ressourcer til at løse deres opgaver. I de største institutter har typisk ledere på niveau lige under direktionen ansvar for dataområderne. Det understreger bl.a. et ledelsesmæssigt fokus og en tydelig 'tone-fra-toppen'.

Domæneejerne og dataejerne har tilsammen ansvar for, at data og datakvalitet styres i overensstemmelse med instituttets forretningsgange og metoder, så data altid er tilgængelige til den aftalte tid, det aftalte sted og i den aftalte kvalitet. I praksis kræver det også en sammenhæng til IT-udviklingsprojekter og andre væsentlige forandringsprocesser, så datakvalitet og kontroller opretholdes igennem forandringerne.

Direktionen skal vurdere kvaliteten af data og iværksætte tiltag, som skønnes nødvendige, jf. § 8, stk. 11, i ledelsesbekendtgørelsen. De største institutter udarbejder halvårslige datakvalitetsrapporter. I det omfang institutterne endnu ikke fuldt ud følger ensartede metoder for styring af datakvaliteten, er det vanskeligt i datakvalitetsrapporterne at præsentere et fyldestgørende overblik for direktionen. Hvis direktionens vurderingsgrundlag er mangelfuldt, er der risiko for, at direktionen ikke iværksætter de nødvendige tiltag. Derfor er det vigtigt, at rapporterne tydeligt beskriver de mangler og usikkerheder, som konklusionerne og anbefalingerne er baseret på. Væsentlige mangler og usikkerheder bør give anledning til overvejelser om at øge indsatsen for at sikre et bedre vurderingsgrundlag.

I institutter, hvor datakvaliteten er utilstrækkelig, eller hvor kendskabet til kvaliteten af data er mangelfuldt, skal direktionen overveje, om risikoen og usikkerheden har et omfang, som bør give anledning til et tillæg til **solvensbehovet**. For de største institutter har Finanstilsynet vurderet, at usikkerheden ved manglende overblik over datakvaliteten havde et omfang på

inspektionstidspunktet, som nødvendiggjorde et tillæg til solvensbehovet i størrelsesordenen 0,2 pct. af institutternes risikovægtede eksponeringer (REA). Baggrunden er, at institutterne typisk i en længere periode har brugt betydelige ressourcer på at indarbejde forretningsgange og metoder i organisationen uden at være kommet i mål med arbejdet.

Den **risikoansvarlige** har en vigtig opgave i at overvåge, om styringen af datakvalitet er tilstrækkelig, jf. ledelsesbekendtgørelsens bilag 7, nr. 9, og gøre direktionen opmærksom på eventuelle mangler og svagheder. Det er særligt vigtigt, at den risikoansvarlige vurderer, om direktionen modtager tilstrækkeligt grundlag for at vurdere kvaliteten af data. I de største institutter indeholder datakvalitetsrapporten typisk et afsnit med den risikoansvarliges vurdering.

Intern revision har også en vigtig opgave med at revidere instituttets styring af datakvalitet. De største institutter har typisk rapporter fra revision af både styringen af datakvalitet overordnet set og fra revision af specifikke risikoområder, som også har omfattet kontrol af datakvaliteten på det konkrete område.

3.2. Væsentlige metoder

Med udgangspunkt i kortlægningen af dataområder og dataelementer identificerer dataejere og databrugere i fællesskab de **kritiske dataelementer**. Instituttet bør have kriterier for, hvornår et dataelement er kritisk. De største institutter har typisk fastlagt kriterier, som indebærer, at dataelementer, der bruges i forbindelse med risikostyring, i vidt omfang klassificeres som kritiske. Institutternes forretningsgange og metoder for styring af datakvalitet gælder specifikt for kritiske dataelementer, mens der er færre krav til styring af ikke-kritiske data.

Dataejere i de største institutter skal præcist beskrive hvert dataelement med en entydig definition af, hvad det indeholder (**metadata**), så databrugere har mulighed for at vurdere elementets brugbarhed til et givent formål.

Et dataelement, som indeholder handelskurs, kan f.eks. have flere betydninger, som kræver klart beskrevne metadata for at give databrugere og andre entydig information om indholdet. Handelskurs kan f.eks. indeholde noteret kurs på en given handelsplads, seneste handelskurs, gennemsnitlig kurs ved dagens handler, tilbudt købskurs eller tilbudt salgskurs.

Et andet eksempel er et dataelement for krediteksponering, som f.eks. kan indeholde aktuel saldo eller bevilget beløb. Desuden kan eksponeringen i regnskabet være opgjort til amortiseret kostpris eller dagsværdi og i solvensmæssig sammenhæng til estimeret eksponering ved misligholdelse (EAD) eller risikovægtet eksponering (REA). Krediteksponering kan også være

angivet før eller efter nedskrivninger og før eller efter sikkerheder, og den kan være angivet i kreditfacilitetens valuta eller omregnet til lokal valuta med en vedtaget kurs.

I disse eksempler vil institutterne typisk have et antal dataelementer, som i kombination kan angive en handelskurs eller en krediteksponeering på det niveau, som databrukerne har behov for. Derfor er det vigtigt, at dataejer sikrer klare og detaljerede metadata, som giver databrukerne klarhed over, hvilke dataelementer der er mest velegnede til deres formål.

De største institutter samler metadata i et **datakatalog**, som databrugere kan bruge til at finde de dataelementer, som passer til deres formål, og til at finde dataejer, og hvor data er tilgængelige.

Dataejere i de største institutter skal for hvert kritisk dataelement udpege et sted, hvor data er tilgængeligt for databrukerne (**autoritativ kilde**). Dataejer skal sikre, at data fra den autoritative kilde svarer til de metadata, som er beskrevet, og lever op til de kvalitetskrav, som fastlægges sammen med databrukerne. Det giver brugerne vished for indhold og kvalitet af data, når de henter dem fra den udpegede autoritative kilde. Databrugere bør ikke bruge data fra andre kilder, og hvis de gør det alligevel, må de selv foretage de nødvendige kvalitetskontroller. Hvis brugerne har behov for at tilpasse data hentet fra en autoritativ kilde i form af f.eks. fravalg og modifikationer, må de selv stå for at dokumentere tilpasningerne.

Inden data gøres tilgængelige i den udpegede autoritative kilde, vil de have gennemløbet en proces. Som udgangspunkt er de blevet registreret eller på anden måde opsamlet i et eller flere systemer eller fra en dataleverandør, hvorefter de kan være overført, kontrolleret, aggregeret eller på anden måde tilpasset og behandlet, inden de lagres i den autoritative kilde. Dataejer bør have overblik over og dokumentere denne proces (**data lineage**) for at kunne stå inde for, at data i den autoritative kilde svarer til metadata og de aftalte kvalitetskrav. Dokumentationen af data lineage giver også dataejer grundlag for at vurdere konsekvenserne ved ændringer i processen (fra dataregistrering til lagring i den autoritative kilde) og sikre, at de nødvendige kontroller til at opretholde kvaliteten i den autoritative kilde bliver etableret.

Kravene til kvaliteten af data bør være betinget af, hvad data bruges til. I de største institutter fastlægger dataejer derfor **datakvalitetskravene** for et givent dataelement sammen med databrukerne. Forskellige brugere kan have forskellige krav til et element. Der kan f.eks. være forskellige tolerancetærskler for fejl og mangler i data, for præcision eller til opdateringsfrekvens. Dataejer og databrugere skal derfor sikre, at de fastlægger kvalitetskravene for et dataelement for alle relevante **kvalitetsdimensioner**. Dimensioner kan f.eks. omfatte nøjagtighed (overensstemmelse med kildedata), rettidighed (opdateringsfrekvens og tidspunkt for tilgængelighed), fuldstændighed (mangler) og

entydighed (kun unikke værdier). De aftalte kvalitetskrav skal være dokumenteret og gjort tilgængelige, så databrugere har mulighed for at tage eventuelle forholdsregler, som skønnes relevante for deres konkrete formål.

Dataejere i de største institutter skal etablere de nødvendige **datakontroller** til at sikre, at data i den autoritative kilde lever op til de fastsatte kvalitetskrav, jf. § 19, nr. 5, i ledelsesbekendtgørelsen. De største institutter kræver som udgangspunkt, at dataejer og databrugere fastsætter kvalitetskrav og etablerer kontroller i alle dimensioner for hvert dataelement. Fravalg af enkelte dimensioner for et givent dataelement bør begrundes og dokumenteres.

De største institutter sikrer løbende **overvågning** af, at de kritiske dataelementer lever op til de fastsatte kvalitetskrav. Det giver dataejer mulighed for at korrigere data og vurdere behovet for at forbedre kontrollerne, når kvalitetskravene bliver brudt, og databrugere kan tage de nødvendige forholdsregler. Institutterne har også forretningsgange for **opfølgning** på identificerede brud på kvalitetskravene. Forretningsgangene sikrer, at fejl i den autoritative kilde eller i den proces, som føder data ind i den autoritative kilde, bliver rettet. Det skal forhindre, at den samme fejl påvirker andre brugere af samme dataelement, og at tilsvarende fejl opstår igen på et senere tidspunkt.

3.3. Udvikling og implementering af politikker, forretningsgange og metoder

De største institutter har udviklet omfattende og detaljerede styringsdokumenter i form af politikker, forretningsgange og metodebeskrivelser for deres styring af datakvalitet. Selvom styringsdokumenterne fylder væsentligt mere end beskrivelsen i dette notat, vurderer Finanstilsynet, at notatet dækker de væsentligste elementer, som er nødvendige for en effektiv styring af datakvalitet i mindre og mellemstore institutter.

De største institutter har typisk etableret en ekspertfunktion ledet af en **Chief Data Officer** til at udvikle styringsdokumenter og lede arbejdet med at tage forretningsgange og metoder i brug i organisationen. Udover at udvikle styringsdokumenterne fungerer funktionen bl.a. som oplærings- og rådgivningsenhed for domæneejerne og dataejerne og som kvalitetskontrolenhed for implementeringen af forretningsgange og metoder.

Mindre og mellemstore institutter bør finde en organisatorisk løsning, som passer bedst til deres omstændigheder. Erfaringerne fra de største institutter viser, at det for de fleste institutter vil være en væsentligt anden måde at arbejde med data og datakvalitet på, end de er vant til. Derfor bør de være særligt opmærksomme på ikke at undervurdere den indsats og de kompetencer, det kræver at instruere de relevante medarbejdere i at udføre deres opgaver.